

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

**nr. 14.976 van 11 augustus 2008
in de zaak RvV X / IV**

In zake: X
Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Syrische nationaliteit te zijn, op 10 mei 2008 heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 22 april 2008.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 11 juni 2008 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 juli 2008.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN loco advocaat O. VANKESBEECK en van attaché J. VERSTRAETEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De voornaamste gegevens van de zaak kunnen als volgt worden samengevat:

1. X, die verklaart van Syrische nationaliteit te zijn, is volgens haar verklaringen het rijk binnengekomen op 9 juli 2003 en heeft zich een eerste keer vluchteling verklaard op 5 september 2003. Op 16 september 2003 nam de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Op 17 december 2003 nam de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een beslissing tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling. Verzoekster diende beroep in tegen deze beslissing bij de Vaste Beroepscommissie voor Vluchtelingen die op 29 april 2005 de beslissing van de Commissaris-generaal bevestigde. Bij arrest van 19 april 2006 werd het cassatieberoep bij de Raad van State verworpen.
2. Verzoekster keerde niet terug naar haar land van herkomst en heeft zich op 15 januari 2008 een tweede keer vluchteling verklaard. Op 11 februari 2008 werd het dossier van

verzoekster door de Dienst Vreemdelingenzaken overgedragen aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, nadat zij een verklaring invulde en ondertekende. Verzoekster werd gehoord op 14 maart 2008.

3. Op 22 april 2008 nam de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 24 april 2008 aangetekend verzonden. De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaart de Syrische nationaliteit te bezitten, afkomstig te zijn van al Malakiyeh en een Assyrisch christen te zijn. In 1983 zou uw oom vermoord zijn omwille van een grondconflict met de lokale autoriteiten. Uw vader en uw andere twee ooms (G.) en (I.) zouden nadien aangehouden zijn omdat zij zich bezighielden met het laten vervolgen van de daders. De familie zou de advocaat (A. M.) onder de arm genomen hebben om zich over de zaak te ontfermen. Uw broer (G.) (OV 4.202.559) zou in 1992 het land verlaten hebben en in België asiel aangevraagd hebben. Dit resulteerde, samen met de asielaanvraag van uw zus (C.) (OV 4.117.491) die reeds in 1990 asiel had aangevraagd, in een weigering van erkenning genomen door het Commissariaat-generaal op 16 november 1993. Tijdens de procedure bij de Raad van State hebben uw broer en zus afstand gedaan van asiel. In 1997 zou uw vader in onbekende omstandigheden zijn overleden. Sindsdien zouden u en uw zus (S.) (OV 5.509.058) getracht hebben de oorzaak van het overlijden van uw vader te achterhalen en jullie advocaat gevraagd hebben om dit te onderzoeken. In 2000 zou uw moeder, (Z. H.) (OV 4.654.832), met haar minderjarige zonen (R.) en (M.) het land verlaten hebben en in België asiel hebben aangevraagd. In het kader hiervan werd er in haar hoofde door de Dienst Vreemdelingenzaken op 24 juli 2000 een beslissing tot weigering van verblijf genomen. In 2001 of 2002 zou u samen met uw zus (S.) geconvoceerd zijn door de 'Amn Dawli' (Staatsveiligheid), meerbepaald op de 'Farah Tahqiq' (Sectie Ondervraging) in Damascus. Jullie zouden na jullie aanmelding gedurende drie dagen daar zijn aangehouden. Er zou u gevraagd zijn het onderzoek naar de dood van uw vader op te geven. In 2002 zou u uw paspoort van de Dienst Immigratie en Paspoorten in Hassake zonder problemen ontvangen hebben. Na ontelbare pogingen heeft uw broer (G.) uiteindelijk via een tenlastenneming een visum voor jullie kunnen vergaren. Op 9 juli 2003 zou u samen met uw zus (S.) op legale wijze via de luchthaven van Damascus Syrië verlaten hebben. Uw zus (D.) die omstreeks 2000 gehuwd is, zou nog steeds zonder problemen in al Malakiyeh verblijven. Op 5 september 2003 zou u asiel aangevraagd hebben nadat zou zijn gebleken dat enkel uw moeder en uw minderjarige broer (R.) in aanmerking kwamen voor een verblijfsstatuut op basis van gezinshereniging. De eerste asielaanvraag resulteerde in een weigering van de hoedanigheid van vluchteling op 17 december 2003. U tekende hiertegen beroep aan maar de Vaste Beroepscommissie bevestigde op 29 april 2005 deze beslissing. U zou contact opgenomen hebben met uw advocaat in Syrië die op 28 maart 2006 per fax een attest doorstuurde waarin hij een situatieschets maakte van de problemen van uw familie in Syrië. De Raad van State nam dit document niet in overweging en op 19 april 2006 werd besloten dat het arrest conform was met dat van de Vaste Beroepscommissie. Hierna zou u in september 2006 een verblijfsstatuut op basis van artikel 9 aangevraagd hebben maar dit werd u en uw zus (S.) geweigerd. Uw broer (M.) heeft sinds drie maanden (eind 2007) wel een regularisatie gekregen.

Op 15 januari 2008 hebt u een tweede asielaanvraag ingediend. Ter staving van uw tweede asielaanvraag legt u volgende documenten neer: een kopie van een verklaring van de Baath-partij, Afdeling Hassake, Bureau Landbouw met betrekking tot de omstandigheden waarin uw oom is overleden (dit document werd reeds neergelegd in

kader van uw eerste asielaanvraag), een fax dd. 28 maart 2006 van uw advocaat (A. M.) waarin hij de problemen schetst van uw familie, een document waaruit blijkt dat het dossier met betrekking tot de moord op uw oom (M. M.) werd geseponeerd op beslissing van de Minister van Binnenlandse Zaken dd. 31 oktober 1983, een brief van (L. H.) die in jullie zaak wil getuigen en twee convocaties dd. 2001, waaronder één gericht aan uw persoon en de andere aan uw zus (S.), om zich te melden bij de 'Amn Dawli-Farah Tahqiq' in Damascus.

B. Motivering

Er dient na het gehoor op het Commissariaat-generaal (CGVS) te worden opgemerkt dat u niet aannemelijk hebt gemaakt uw land van herkomst te hebben verlaten uit een gegronde vrees voor vervolging zoals begrepen onder de Conventie van Genève en wel om volgende redenen.

U baseert uw tweede asielrelaas op de feiten zoals u deze aanhaalde in kader van uw eerste asielaanvraag en u vreest bij een eventuele terugkeer naar Syrië opnieuw aangehouden en ondervraagd te zullen worden (gehoorverslag CGVS 2de asielaanvraag, pp. 1, 5). Zo beweert u in 2000 – 2001 geconvoceerd te zijn door de 'Amn Dawli-Farah Tahqiq' in Damascus en daar samen met uw zus (S.) drie dagen te zijn aangehouden (gehoorverslag CGVS 2de asielaanvraag, p. 3). Toen er u gevraagd werd waarom u het bestaan van de convocaties en uw opsluiting nooit eerder vermeld hebt tijdens uw eerste asielaanvraag beargumenteert u dit door te stellen dat u op dat moment geen bewijzen hieromtrent in handen had en u daarom niet geloofd zou worden. U zou dus gewacht hebben om over bovengenoemde feiten te praten totdat u over deze documenten beschikte (gehoorverslag CGVS 2de asielaanvraag, pp. 3 en 4). Deze verklaring voor het niet eerder vermelden van dergelijke cruciale elementen binnen uw asielrelaas is niet afdoende. Zo hebt u tijdens de eerste asielprocedure duidelijk aangegeven nooit opgesloten te zijn geweest (gehoorverslag Dienst Vreemdelingenzaken 1ste asielaanvraag dd. 16 september 2003, p. 11 punt 44) en zelf persoonlijk nooit problemen te hebben gekend met de Syrische autoriteiten (gehoorverslag CGVS 1ste asielaanvraag, p. 5). Aangezien dergelijk gegevens essentieel zijn om uw vrees voor vervolging ten aanzien van de Syrische autoriteiten aannemelijk te maken is het totaal niet geloofwaardig dat u dit niet eerder hebt vermeld en ondermijnt zulks op fundamentele wijze uw geloofwaardigheid. Deze appreciatie wordt andermaal onderstreept door het feit dat u, alhoewel u reeds in 2006 tijdens de procedure bij de Raad van State in het bezit zou zijn geweest van de convocaties van de 'Amn Dawli-Farah Tahqiq', u na de negatieve beslissing van de Raad van State op 19 april 2006 eerst nog een aanvraag tot regularisatie in september 2006 heeft ingediend en het antwoord hierop afwachtte alvorens op 15 januari 2008 een tweede asielaanvraag in te dienen (gehoorverslag CGVS 2de asielaanvraag, p. 2). Het feit dat u nog dusdanig lang gewacht heeft alvorens een tweede asielaanvraag in te dienen wijst opnieuw op het gebrek aan ernst van uw vervolgingsvrees en de ongeloofwaardigheid van uw asielrelaas. In het licht van bovenstaande observaties kan er ook geen verder geloof worden gehecht aan de door u neergelegde convocaties dd. 2001 om zich bij de 'Amn Dawli-Farah Tahqiq' in Damascus aan te melden. Daarenboven is dit slechts een kopie waarvan de authenticiteit geenszins is gegarandeerd. Bovendien hebt u geen idee waar de originelen zich bevinden. U komt niet verder dan te stellen dat het origineel zich in Syrië bevindt, maar bent niet bij machte dit nader te specificeren (gehoorverslag CGVS 2de asielaanvraag, pp. 2-3).

Wat betreft de brief van de advocaat (A. M.), dd. 16 maart 2006, die u als nieuw element naar voren brengt ter staving van uw tweede asielaanvraag, dient te worden opgemerkt dat uit de inhoud van de brief niet kan worden afgeleid dat u problemen dient te vrezen met de Syrische autoriteiten omwille van uw onderzoek naar de dood van uw vader. Daarenboven werd deze brief ter uwen behoeven opgemaakt en heeft

bijgevolg geen objectieve bewijswaarde. Dit geldt ook voor de brief van (L. H.) dd. 18 augustus 2005. Wat betreft het door u neergelegde schrijven opgesteld door de Baathpartij dient opgemerkt dat dit reeds in uw eerste asielaanvraag werd neergelegd; met betrekking tot het door u neergelegde document aangaande het seponeren van de zaak van uw oom dient opgemerkt dat dit feit op zich niet door het CGVS wordt betwist, doch dat dit geen bijkomende elementen aan uw persoonlijke asielrelaas toevoegt.

Gelet op bovenstaande vaststellingen bent u er niet in geslaagd om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Tot slot dient er te worden vastgesteld dat er in hoofde van uw zus, Matloub Seham (OV 5.509.058), ook een weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen werd.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Ten gronde.

1. De bewijslast berust in beginsel bij de kandidaat-vluchteling die in de mate van het mogelijke elementen dient aan te brengen ter staving van zijn relaas en bij het ontbreken van dergelijke elementen, hiervoor een aannemelijke verklaring dient te geven. Het is vervolgens de taak van de persoon die de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling moet onderzoeken om de waarde van de bewijselementen en de geloofwaardigheid van de verklaringen van verzoeker te beoordelen. De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, The Law of Refugee Status, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De verklaringen moeten plausibel zijn en niet in strijd met algemeen bekende feiten. De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dient een beslissing te nemen die op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft daarbij aan waarom een kandidaat-vluchteling (niet) beantwoordt aan de erkenningscriteria van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet). Hij dient daarbij niet noodzakelijk expliciet op elk aangevoerd argument in te gaan.
2. Blijkens verzoeksters verklaringen en haar verzoekschrift vreest zij vervolging in Syrië omwille van de redenen aangehaald in het kader van haar eerste asielaanvraag, met name de problemen die haar familie heeft gekend ten gevolge van een grondconflict met de lokale autoriteiten, waarbij in 1983 haar oom vermoord zou zijn, haar vader en twee ooms zouden zijn aangehouden omdat ze zich bezig hielden met het laten vervolgen van de daders, haar zus C. en haar broer G. omwille van de intimidaties en bedreigingen Syrië hebben verlaten en in België asiel hebben aangevraagd respectievelijk in 1990 en 1992, haar vader in 1997 in onbekende omstandigheden zou

zijn overleden en ook verzoeksters moeder, samen met haar twee minderjarige zonen R. en M., in 2000 omwille van deze problemen het land heeft verlaten en in België asiel heeft aangevraagd. Verzoeksters eerste asielaanvraag werd definitief afgesloten bij een arrest van 19 april 2006 van de Raad van State (kopie niet in het administratief dossier), waarbij haar cassatieberoep tegen de beslissing van de Vaste Beroepscommissie voor Vluchtelingen van 29 april 2005 werd verworpen. Het arrest van de Raad van State heeft kracht van gewijsde en verzoekster heeft alle beroepsmogelijkheden met betrekking tot haar eerste asielaanvraag uitgeput. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is niet bevoegd om naar aanleiding van de beoordeling van een tweede asielaanvraag, de beslissing met betrekking tot de eerste asielaanvraag nogmaals te beoordelen. De bevoegdheid van de Raad is bijgevolg in dit geval beperkt tot de beoordeling van de in de tweede asielaanvraag nieuw aangehaalde feiten en bijgebrachte documenten.

3. De Raad stelt evenwel vast dat de door verzoekster in het kader van huidige asielaanvraag neergelegde documenten een loutere ondersteuning zijn van haar eerste asielaanvraag. Met betrekking tot de moord op haar oom legt verzoekster een kopie neer van een verklaring van de 'Baath-partij, Afdeling Hassake, bureau landbouw' met betrekking tot de omstandigheden waarin haar oom is overleden, document dat reeds werd neergelegd en beoordeeld in het kader van de eerste asielaanvraag.
4. Verder brengt verzoekster een document bij waaruit blijkt dat het dossier met betrekking tot de moord op haar oom werd geseponneerd op beslissing van de Minister van Binnenlandse Zaken dd. 31 oktober 1983. Daargelaten de vaststelling dat verzoekster op geen enkele wijze aantoont dat zij dit document niet eerder had kunnen neerleggen, wijst de Raad erop dat de dood van verzoeksters oom en het seponeren van de zaak in verband met zijn "moord" noch door de Commissaris-generaal noch door de Raad in twijfel worden getrokken. Verzoekster toont met de ingediende documenten echter niet aan dat zij thans in geval van terugkeer naar Syrië problemen zou ondervinden ten gevolge van feiten die zich 25 jaar geleden, omstreeks het ogenblik van haar geboorte, hebben voorgedaan en die niet op haar persoonlijk betrekking hadden.
5. Verzoekster haalt in het kader van haar huidige asielaanvraag tevens aan dat zij in geval van terugkeer naar haar land van herkomst vreest opnieuw te worden aangehouden en ondervraagd. Zij beweert naar aanleiding van haar tweede asielaanvraag dat zij in 2000-2001 (p. 3) samen met haar zus Seham (RvV 26.156) geconvoceerd werd door de 'Farah Tahqiq' (Sectie Ondervragingen) in Damascus. Zij zouden na hun aanmelding gedurende drie dagen zijn aangehouden en er zou hen gevraagd zijn het onderzoek naar de dood van hun vader te laten vallen. Ter staving van deze bewering legt verzoekster twee convocaties neer uit 2001, waaronder één gericht aan haar persoon.

Zoals terecht wordt gesteld in de bestreden beslissing, heeft verzoekster deze feiten nooit aangehaald in het kader van haar eerste asielaanvraag. Uit het administratief dossier blijkt dat zij integendeel tijdens de eerste asielprocedure uitdrukkelijk verklaarde nooit problemen te hebben gekend met de autoriteiten en nooit opgesloten te zijn geweest. Waar verzoekster in het verzoekschrift argumenteert dat rekening dient te worden gehouden met haar jonge leeftijd en het feit dat zij en haar zus er alleen voorstonden, wijst de Raad erop dat van verzoekster, die beweert te vrezen voor haar vrijheid en leven en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, redelijkerwijs mag worden verwacht dat zij van bij de aanvang van de asielprocedure alle elementen ter ondersteuning van haar asielaanvraag op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt, zeker de elementen die de directe aanleiding

van haar vertrek of vlucht uit haar land van herkomst zouden geweest zijn. Gelet op het feit dat verzoekster ten tijde van haar eerste asielaanvraag reeds 20 jaar was en dus zeker in staat moest zijn om volledige en coherente verklaringen af te leggen, kan haar “jeugdige leeftijd” in casu niet aanvaard worden ter rechtvaardiging van de in de bestreden beslissing aangehaalde flagrante tegenstrijdigheden tussen haar verklaringen in de opeenvolgende asielaanvragen. Ook het verweer dat haar nooit gevraagd is of ze ooit werd ondervraagd in verband met de moord op haar vader, kan niet ernstig worden genoemd en ontslaat verzoekster niet van haar plicht om optimale medewerking te verlenen aan de instanties die haar asielaanvraag dienen te beoordelen.

Uit het verslag van verzoeksters gehoor voor het Commissariaat-generaal blijkt verder dat zij verklaarde tijdens haar eerste asielaanvraag nooit melding te hebben gemaakt van het bestaan van de convocaties en van haar opsluiting omdat zij op dat ogenblik hieromtrent geen bewijzen in handen had en zij daarom niet geloofd zou worden. Niet alleen kan dergelijke uitleg niet volstaan ter verschoning van het niet vermelden tijdens haar eerste asielaanvraag van cruciale elementen van haar asielrelaas die rechtstreeks aanleiding hebben gegeven tot vertrek uit het land van herkomst, bovendien stelt de Raad vast dat verzoekers zus Seham Matloub (RvV 26.156), met wie zij samen Syrië heeft verlaten en samen in België asiel heeft aangevraagd gesteund op dezelfde elementen, tijdens haar gehoor voor het Commissariaat-generaal verklaarde dat zij de convocaties tijdens haar eerste asielaanvraag wél reeds in haar bezit had en bij haar advocaat had neergelegd om haar asielrelaas te ondersteunen maar dat hij dit stuk nooit heeft voorgelegd en dat zij zelf nooit melding heeft gemaakt van de convocatie en haar aanhouding omdat ze de asielprocedure niet te gecompliceerd wilde maken aangezien het aanvankelijk niet de bedoeling was om asiel aan te vragen omdat zij dacht ook op basis van gezinshereniging in België te kunnen blijven. Dit laatste wordt overigens bevestigd door de vaststelling dat verzoekster na haar aankomst in België een tweetal maanden heeft gewacht alvorens zichzelf vluchteling te verklaren en pas nadat duidelijk werd dat zij niet in aanmerking kwam voor een verblijfsstatuut op basis van gezinshereniging een asielaanvraag indiende. Bovenstaande vaststellingen ondermijnen op fundamentele wijze de geloofwaardigheid van de door verzoekster beweerde “vervolgingsfeiten”.

De Commissaris-generaal oordeelt in de bestreden beslissing dat de ongeloofwaardigheid van verzoeksters beweerde vrees voor vervolging vanwege de Syrische autoriteiten andermaal onderstreept wordt door het feit dat verzoekster na de negatieve beslissing van de Raad van State op 19 april 2006 eerst nog een aanvraag tot regularisatie indiende en het antwoord hierop afwachtte alvorens een tweede asielaanvraag in te dienen en dit hoewel zij reeds in 2006, tijdens de procedure bij de Raad van State, in het bezit zou zijn geweest van de convocaties. In het verzoekschrift beaamt verzoekster dat deze stukken op dat ogenblik reeds in haar bezit waren en de convocaties tijdens de procedure voor de Raad van State ook werden neergelegd maar zij argumenteert dat het feit dat zij, na de negatieve beslissing van de Raad van State, een verblijfsstatuut op basis van artikel 9.3 heeft aangevraagd geen bewijs is van enige desinteresse inzake de asielprocedure, noch van enig gebrek aan ernst of ongeloofwaardigheid inzake de gronden waarop de asielaanvraag is gesteund.

Zo inderdaad aan verzoekster niet kan worden verweten dat zij alle wettelijk voorziene mogelijkheden uitput om in België een verblijfsstatuut te bekomen, wijst de Raad erop dat een lopende aanvraag tot regularisatie geen beletsel vormt voor het indienen van een tweede asielaanvraag indien men over nieuwe elementen zou beschikken. Integendeel, van een kandidaat-vluchteling wordt verwacht dat hij/zij alle relevante

elementen ter ondersteuning van de asielaanvraag zo vlug mogelijk kenbaar maakt aan de bevoegde instanties. De Commissaris-generaal kon dan ook terecht oordelen dat het feit dat verzoekster nog dusdanig lang heeft gewacht alvorens een tweede asielaanvraag in te dienen opnieuw wijst op het gebrek aan ernst van haar vervolgingsvrees en de ongelooftwaardigheid van haar asielrelaas.

Gelet op de deze overwegingen wordt dan ook geen enkele bewijswaarde toegekend aan de door verzoekster neergelegde convocaties, temeer daar het enkel een kopie betreft dat geen enkele waarborg biedt inzake authenticiteit. Volledigheidshalve wijst de Raad erop dat verzoekster geen aannemelijke verklaring geeft waarom zij de "originele" convocatie niet kan voorleggen. De uitleg in het verzoekschrift dat ze deze naar alle waarschijnlijkheid heeft moeten achterlaten op de "Sectie Ondervragingen" in Damascus is immers allesbehalve overtuigend te noemen.

6. Wat betreft de brief van haar advocaat in Syrië, stelt de Commissaris-generaal terecht dat uit de inhoud van de brief niet kan worden afgeleid dat verzoekster problemen dient te vrezen met de Syrische autoriteiten omwille van het onderzoek naar de dood van haar vader. Daargelaten het feit dat de brief werd opgesteld op vraag van verzoekster en derhalve een gesolliciteerd karakter vertoont, vormt een schets van de problematiek waarmee haar familie in het verleden te kampen heeft gehad op zich immers geen bewijs van een actuele en gegronde vrees voor vervolging in hoofde van verzoekster. Hetzelfde geldt voor de brief dd. 18 augustus 2005 waarin een zekere L.H. een getuigenis aflegt over de moord op verzoeksters vader.
7. Verzoekster stelt dat de bestreden beslissing een schending inhoudt van artikel 1, (A), §2 van het Vluchtelingenverdrag en meent dat indien men de interpretatie door het Commissariaat-generaal van dit artikel zou volgen, in België niemand nog als politiek vluchteling kan worden erkend vermits het woord "vluchteling" al in zich houdt dat men gewoonlijk zijn land van herkomst in allerijl ontvlucht, wanneer de gelegenheid zich biedt, en dat men gewoonlijk geen tijd heeft om de dingen te verzamelen die men mogelijks in het asielland zou kunnen voorleggen. Uit het administratief dossier blijkt dat de door verzoekster neergelegde convocatie waarbij zij door de Farah Tahqiq zou zijn opgeroepen dateert van 2001, dat zij in 2002 haar paspoort heeft aangevraagd en ontvangen en zij pas op 9 juli 2003 Syrië heeft verlaten. Van verzoekster kan derhalve bezwaarlijk worden gesteld dat zij "in allerijl" haar land van herkomst is ontvlucht en daarom niet de nodige tijd zou hebben gehad om de nodige stavingstukken te verzamelen die haar relaas kunnen ondersteunen. Volledigheidshalve wijst de Raad erop dat het feit dat verzoekster in 2002 zonder enige problemen haar paspoort heeft ontvangen van de Dienst Immigratie en Paspoorten in Hassake en zij op legale wijze via de luchthaven van Damascus Syrië heeft kunnen verlaten aantoon dat zij niet door het Syrische regime wordt gezocht of geviséerd, hetgeen verder afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van haar beweerde vrees voor vervolging door de Syrische autoriteiten.
8. In het verzoekschrift voert verzoekster aan dat er bij de beoordeling van haar beroep rekening moet worden gehouden met de mensenrechten in Syrië in het algemeen en de situatie van de Assyrische gemeenschap in het bijzonder. Verzoekster verwijst in dit verband naar de stukken en rapporten die zij bijbracht in het kader van haar eerste asielaanvraag en stelt dat het frappant is dat haar relaas overeenstemt met de documentatie die wereldwijd verspreid wordt over Syrië en de aldaar heersende toestanden, met name: verdrukking van minderheidsgroepen en deze van de christelijke gemeenschappen in het bijzonder, schendingen van mensenrechten, het voortrekken van de Koerden t.o.v. christelijke groepen onder meer door een politiek van non-interventie bij twisten tussen de 2 bevolkingsgroepen en het oogluikend toelaten en aanmoedigen van brutaliteiten vanwege de Koerdische gemeenschap.

Verzoekster betoogt dat het begrip “gegronde vrees” een subjectief begrip is en dus eigen aan de persoon die het ondergaat en weergeeft en wijst erop dat het merendeel van de seksuele intimidaties door de moderne rechtsleer Internationaal Strafrecht beschouwd worden als schendingen van mensenrechten sensu lato.

Vooreerst wijst de Raad erop dat de vrees van de kandidaat-vluchteling om in aanmerking te komen voor de erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet gegrond moet zijn, dit wil zeggen dat deze vrees niet alleen subjectief bij haar/hem aanwezig moet zijn maar ook moet kunnen worden geobjectiveerd. Ondanks het feit dat het algemeen bekend is dat in Syrië regelmatig schendingen van mensenrechten plaatsvinden en op basis van de sinds 1963 geldende noodtoestand de in de grondwet aan burgers toegekende waarborgen, rechten en vrijheden aan banden worden gelegd en in het bijzonder geen kritiek wordt getolereerd op de president en zijn familie, op de Baath-partij, de strijdkrachten of op de rechtmatigheid van het regime, moet verzoekster aantonen dat zij een persoonlijke vrees voor vervolging koestert in de zin van het Vluchtelingenverdrag en volstaat een algemene verwijzing naar de toestand in het land van herkomst en een aantal vaststellingen van mensenrechtenorganisaties niet om aan te tonen dat zij in haar land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd. Deze vrees voor vervolging dient immers steeds in concreto te worden aangetoond.

Hoewel in de dagelijkse praktijk gevallen van discriminatie kunnen voorkomen in een land waarin talrijke uiteenlopende religieuze gemeenschappen met elkaar moeten zien samen te leven, heeft de Raad geen kennis van vervolging van christenen in Syrië in het dagelijkse leven, noch van discriminerend optreden tegen leden van de Assyrische gemeenschap in het bijzonder louter op basis van religie en etniciteit.

Wat betreft verzoekers bewering dat Assyriërs gedwongen worden om hun landerijen en dorpen te verlaten en in diaspora te gaan, wijst de Raad erop dat de emigratiedruk onder christenen, overigens overal in het Midden-Oosten, zeer hoog is, doch het is algemeen bekend dat dit voornamelijk te wijten is aan economische onvrede, gebrek aan vooruitzichten en een algemeen onveiligheidsgevoel.

Inzoverre verzoekster nog aanvoert dat zij zowel op school als op straat werd gepest en gemolesteerd door Koerdische jongens en mannen en argumenteert dat het merendeel van de seksuele intimidaties door de moderne rechtsleer Internationaal Strafrecht beschouwd worden als een schending van de mensenrechten sensu lato, wijst de Raad erop dat – zo al enig geloof zou worden gehecht aan haar beweringen in dit verband – verzoekster in het verzoekschrift verklaart dat toen Koerdische jongens hun huis waren binnengedrongen, de burens zijn tussengekomen en verzoekster en haar zus hebben gered. Uit verzoeksters eigen verklaringen kan derhalve worden afgeleid dat zij wel degelijk op bescherming kon rekenen van haar burens en de gemeenschap. Verder is het de Raad onduidelijk waarom verzoekster met haar twee zussen in Syrië is achtergebleven en niet met haar moeder mee naar België is gereisd, terwijl zij in haar verzoekschrift betoogt dat in de Assyrische traditie meisjes van die leeftijd, onervaren en onbeschermd, niet alleen kunnen achterblijven. De Raad stelt vast dat verzoekster hiervoor geen enkele verklaring geeft. Overigens kan de Raad er wel begrip voor opbrengen dat verzoekster, op het ogenblik van het vertrek van haar moeder uit Syrië in 2000, als 17-jarig meisje kwetsbaar was doch ondertussen heeft zij de leeftijd van 25 jaar bereikt zodat kan worden aangenomen dat zij, zelfs als alleenstaande vrouw, de nodige zelfstandigheid en weerbaarheid heeft ontwikkeld.

9. Tot slot wijst de Raad erop dat de verblijfstatus van verzoeksters familie in België niet dienend is aangezien elke asielaanvraag of vraag tot toekenning van de subsidiaire

beschermingsstatus op individuele basis en aan de hand van de hiertoe in concreto aangevoerde elementen dient onderzocht te worden. Het feit dat het merendeel van verzoeksters familie legaal in België verblijft of de Belgische nationaliteit heeft verworven, zij in Syrië geen nauwe familie meer heeft behoudens een zus en een oom en het feit dat zij in Syrië weinig of geen beroepsmogelijkheden heeft – wat overigens een louter economisch motief uitmaakt – vormen elementen die geen verband houden met de criteria vermeld in de Vluchtelingenconventie. De Raad is slechts gemachtigd een vreemdeling als vluchteling te erkennen indien wordt aangetoond dat hij/zij beantwoordt aan de omschrijving gegeven in artikel 1, A (2), van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, te weten een gegronde vrees voor vervolging omwille van zijn/haar ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn/haar politieke overtuiging. De Raad zou zijn bevoegdheid overschrijden mocht hij, wegens het belang van de zaak voor hem/haar, een vreemdeling die niet aan de in deze verdragsbepaling of aan de in voornoemd artikel van de Vreemdelingenwet vervatte voorwaarden voldoet, toch als vluchteling erkennen.

10. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoekster niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoekster slaagde er immers niet in een persoonlijke en gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie aan te tonen. Gelet op het gebrek aan elementen die haar vervolgingvrees aantonen en verzoekster zich voor haar verzoek tot toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus op geen andere gronden beroept dan de elementen aangehaald in het kader van haar asielaanvraag, maakt zij evenmin aannemelijk dat zij in geval van terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op 11 augustus 2008 door:

mevr. M.-C. GOETHALS, wnd. voorzitter,
 rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. P. BREYNE, toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

P. BREYNE.

M.-C. GOETHALS.